

“רבי ירמיה הוה יתיב קמיה דרבנן זירא והוא עסקי בשמעתא, נגה לצלוי והוה קא מסרבב רבנן ירמיה, קרא עלי ר'ז מסיר איזנו משמע תורה גם תפלו תועבה” (שם). האדם פונה מטבע נפשו אל רגשי הקודש, שלהשלים ולהוציאם מן הכח לפעל עמוקקי נפשו דרישה לו התפלה. אמנם, בזה יכול לטעות בדבר אחד כלל. שהרי כשם שיש לו גיטות רוחניות, מצד טבע נפשו המשכלה, כן יש לו המון רגשות לכמה חפצים ורצונות חמריים. והנה זה ישכיל כל אדם, שבהרחבת הרגשות הסוערות לבב האדם אל העניים החמריים וכל השיך להם אין טוב לאדם כי אם שייהיו מודרכים ע”פ משפט דעת התורה, הנוגנת צדק בכל ארחותיה ומדרכת את האדם בדרך טובה וישראל, ובהעוז נפש האדם לשאייפותיה החמריות וכל התלוי בהן ללא מסורת התורה הלא יפול בנופלים וידרך דרך אבדון מוות. אבל בנוגע לשאייפות הרוחניות שבנפשו, שככלו הוא אהבת ד’ והתענג על טבו והוד כבודו, והמון הסעיפים המסתעפים עמוקי ההרגשות האלה, יכול האדם לחשב, שאינו צריך לפול להן כלל נתיב למודי, כי אם יעוזב את נפשו ע”פ דרכה, תשגה באהבת צור עולמי, תtagגע, תכסות, תרנן מקריות לב ותשפרק שית, ככל אשר תשאה רוחה העולה אל על. וא”כ לאותו הרגשות הרוחניות, שהן סעיפי התפלה, יחשב שאין צריך בהדרכה תורנית, ובבא עת תפלה י מהר לעזוב הלמוד התורני למען הקם עולה של תפלה. ולא כן ילמדנו החכם מכל אדם, שבאמת לא רק לשאייפותיו החמריות של האדם, שמצוין בהמה נדמה, צריך הוא לסייע תורני להגבילן ולסדרן, כי גם לשאייפותיו הרמות הרוחניות, שהן מיסודי התפלה וענפיה, צריך הוא להגבלה והערכה תורנית. על כן המסיר איזנו משמע תורה לא זו בלבד שהמון רגשותיו החמריות יהפכו לתועבה, באין מורה דרך ומנהיגם בנחיב חיים ואורה, כי גם חפלתו, ע”פ שהיה פונה למעלה, מ”מ באין הדרכה שכילת אלheit המגבילה, תוכל לההפק לרועץ וקלקלול, ולא תחן את הפרי הטוב הרצוי, וגם תפלו תועבה. ועל כן אין ראוי לאדם ל מהר לעזוב עסוק התורה מפני התפלה, כדי שיחוק בלבבו, שגם לצד המעלת שבו, לצד הרגש הקדוש והנסגב, שהתפלה היא תוצאה, צריך הוא לשאוב מעוני התורה את שיעוריו והגבילותיו, לדעת כל משפטו לישרו בדרך החיים הטובים, העולה למעלה למשכיל.